

Ο Μικρός Πρίγκιπας συναντά τον Κύριο Καζαντζάκη
στο δρόμο της Αναζήτησης!

Ο Μικρός Πρίγκιπας
συναντά τον Κύριο Καζαντζάκη
στο δρόμο της Αναζήτησης...

Copyright 2013
Χρήστος Τσαντής

Πίνακας εξώφυλλου:
Μαρία Τσαντή

Σελιδοποίηση:
Παντελής Μπακάλης

Επιμέλεια:
Βλασία Λάγιου
Σεβαστή Σημαντήρη
Με την υποστήριξη του:

ISBN: 978-618-80488-5-0

*Ο Μικρός Πρίγκιπας συναντά τον Χύριο
Καζαντζάκη
στο δρόμο της Αναζήτησης!*

*Νουβέλα
Χρήστος Τσαντίης
Νοέμβριος 2012*

Αχνό φως, ροδοκόκκινο, έβαψε τον ορίζοντα. Δεν ήξερα αν έμοιαζε με λιόγερμα ή με χαραυγή ετούτη η σκηνή. Λες και ξημέρωσαν λευκές νύχτες. Οι μέρες μας βυθίστηκαν μέσα σε πέλαγα πνιγμένα στους ατμούς και στο βαθύ μπλε της θάλασσας. Χρώματα του ονείρου σκέπαζαν ζεστά το ξύπνιο μας αλλά μόνο σαν έκλεινες τα μάτια μπορούσες πραγματικά να το δεις και να το νιώσεις.

Έτσι το έπαθα κι εγώ. Ένα βράδυ χουχουλιάζοντας μέσα στις κουβέρτες, κάνοντας σκέψεις για το πιο μικρό φιλί του κόσμου και την ανάσα μου που λείπει, ονειρεύτηκα κι άφησα τη σκέψη μου να ταξιδέψει μακριά. Τόσο μακριά, που ήταν σα να έφτασα στην άκρη της ψυχής μου. Την είδα. Τη χαιρέτησα κι αυτή χαμογέλασε. Σήκωσε αργά το χέρι όλο σκέρτσo και νάζι.

«Γεια χαρά» μου είπε, «σε θυμάμαι. Χαλάρωσε... αφέσου στο όνειρο λοιπόν... να ταξιδέψουμε μαζί. Μπορείς;»

Πίσω από την ιστορία που θα σου διηγηθώ, υπάρχει μια άλλη, παράλληλη. Η μια είναι-όπως έχουμε συνηθίσει να λέμε-πραγματική. Η δεύτερη ακροβατεί στο μεταίχμιο δύο κόσμων. Στα σύνορα της φαντασίας. Εκεί που μας ταξιδεύουν τ' άστρα. Εκεί που όλα μπορούν να συμβούν.

Πριν βιαστείς να βγάλεις συμπέρασμα, ρίξε μια ματιά στις αράδες κι ίσως οι λέξεις να βοηθήσουν. Ίσως και να σε τρομάξουν. Δεν μπορώ να σου εγγυηθώ για τίποτα. Εσύ ξέρεις!

*«Όλοι οι μεγάλοι ήταν κάποτε παιδιά
(όμως λίγους τους το θυμούνται).»*

*Αντουάν Ντε Σαιντ-Εξυπερύ,
«Ο Μικρός Πρίγκιπας».*

Κάποτε, να... σαν χθες, σ' ένα μέρος που βρίσκεται πολύ μακριά από δω αλλά και τόσο κοντά μας που κανείς δεν βάζει με το νου του, περπατούσε ανέμελα ένας νέος. Είχε τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού του. Χαμογελούσε. Έστρεψε τα μάτια του στον ουρανό, χαζεύοντας τα αστέρια που κρέμονταν από πάνω του σαν διάφανη οροφή του κόσμου. Ήταν τόσα πολλά, τόσο ίδια, μα και διαφορετικά, όπως τα βότσαλα στο ακρογιάλι, χιλιάδες, αναρίθμητα.

Φορούσε κομμάτια από ρούχα πολύχρωμα και μια μικρή τσάντα στην πλάτη του. Αν κάποιος τύχαινε να τον συναντήσει, μάλλον δεν θα τον έπαιρνε στα σοβαρά. Έμοιαζε σαν εικόνα από παραμύθι που μόνο στη φαντασία μας μπορούσε να διαδραματιστεί και ποτέ στην αληθινή ζωή!

Κοιτούσε δεξιά-αριστερά κι έκανε βόλτες γύρω από τον εαυτό του σαν να μην γνώριζε πώς βρέθηκε εκεί. Σα να είχε χαθεί. Πίσω του ένας πέτρινος τοίχος, απομεινάρι ίσως κάποιου παλιού μισογκρεμισμένου σπιτιού. Ενός αρχοντικού από άλλη εποχή που μας άφησε μια πλευρά του στο διάβα του χρόνου σαν ανάμνηση. Ένα παράθυρο κλειστό, χωρίς παντζούρια. Μια ξεφτισμένη κουρτίνα άφηνε το φως του φεγγαριού να περάσει.

Πλησίασε στο παράθυρο. Το άνοιξε σιγά-σιγά. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Το πρόσωπο του έλαμψε. Ένιωσε ανακουφισμένος.

Η θάλασσα... ο ήχος από το αντιμάμαλο έφτασε στα αυτιά του. Έμοιαζε τώρα σίγουρος, ήσυχος και

γαλήνιος, απολαμβάνοντας την στιγμή, αφήνοντας τις αισθήσεις του να γαληνέψουν με τη μουσική του νερού, τα τραγούδια που έφερναν στα αυτιά του τα κογχύλια κι η άμμος, τα πετραδάκια στην ακτή που χόρευαν στο ρυθμό των απαλών κυμάτων.

Από μακριά έφερνε ο άνεμος τη φωνή μιας λύρας. Οι νότες ταξίδευαν μαζί του και τότε-τότε ακούγονταν πιο καθαρά οι μελωδίες. Όταν φυσούσε ο αέρας έπαιρνε τα πυκνά χρυσαφένια του μαλλιά και τ' ανέμιζε μαζί με το σιέλ φουλάρι που είχε περασμένο στο λαιμό του. Ναι, ήταν σίγουρος τώρα. Κάπου κοντά του υπήρχαν άνθρωποι. Δεν ήταν σε λάθος μέρος. Είχε έρθει στην ώρα του. Όλα ήταν όπως τα είχε φανταστεί.

Πήγε και κάθισε στο πέτρινο πεζούλι. Μπροστά του υπήρχε αρκετός κόσμος. Καθισμένοι σε καρέκλες, σαν θεατές, τον παρακολουθούσαν αμίλητοι. Όμως εκείνος δεν τους έβλεπε.

Έμοιαζε τώρα σαν σκηνικό σε θεατρικό, όπου ο πρωταγωνιστής καθόταν και κοιτούσε το πλήθος, χαμένος, βυθισμένος στο ρόλο του, κι εκείνοι πάλι αποσβολωμένοι, ατάραχοι αλλά, με μια φανερή δόση απορίας στα πρόσωπά τους, παρατηρούσαν. Εκείνοι είχαν την δυνατότητα να τον δουν. Να τον ακούσουν. Ακόμη και να του μιλήσουν. Εκείνος όχι. Εκείνος δεν μπορούσε ούτε να τους δει, ούτε να τους ακούσει.

Καθισμένος στο πέτρινο πεζούλι έβγαλε τη τσάντα από την πλάτη του. Την άνοιξε, έβγαλε ένα

κομμάτι χαρτί, ένα μολύβι, κι άρχισε να ζωγραφίζει το τοπίο που έβλεπε. Οι θεατές βαριεστημένοι έπιασαν τα χασμουρητά, αφού δεν καταλάβαιναν τι ακριβώς έκανε τόση ώρα ο νεαρός.

Σήκωνε κάθε τόσο το κεφάλι και τους κοιτούσε κι έτσι πίστεψαν πως τους ζωγράφιζε παρά τη θέλησή τους. Ορισμένοι μάλιστα άρχισαν να διαμαρτύρονται αλλά μάταια!

Οι φωνές τους δεν έφταναν στ' αυτιά του κι εκείνος συνέχισε να ζωγραφίζει. Ηρέμησαν μόνο όταν τους γύρισε την πλάτη κι είδαν ανακουφισμένοι πως δεν αποτύπωνε τις μορφές τους, μα σκιτσάριζε τ' άστρα που κρέμονταν από πάνω του, το χρώμα του ορίζοντα που άρχισε τώρα να γίνεται πιο λαμπερός, πιο φωτεινός. Τα άστρα απομακρύνθηκαν, η σελήνη χάθηκε κι απ' το παράθυρο τώρα έβλεπε μακριά τη θάλασσα.

Ο νεαρός αναστέναξε.

«Άργησα» είπε «έπρεπε να ζωγραφίσω πιο νωρίς. Δεν πειράζει όμως. Θα περιμένω. Έχω λίγο χρόνο ακόμα. Άλλη μια νύχτα εδώ δεν είναι κι άσχημη ιδέα».

Δίπλωσε τα χαρτιά του προσεκτικά, όπως φυλάει κανείς κάποιο πολύτιμο αντικείμενο και τα έβαλε πάλι μέσα στη τσάντα. Θόρυβος από κουδουνάκια, του τράβηξε την προσοχή. Κουδουνίσματα και βελάσματα από ένα κοπάδι πρόβατα. Θυμήθηκε τις ζωγραφιές με τ' αρνάκια που του είχε κάνει εκείνος ο συμπαθητικός κύριος, όταν συναντήθηκαν τυχαία παλιότερα στην έρημο.

«Τί θυμήθηκα τώρα;» είπε με νοσταλγία περπατώντας σιγά προς το μέρος απ' όπου ερχόταν ο ήχος.

«Πού να βρίσκεται εκείνος ο άνθρωπος; Και πόσο καλός ήταν! Όμορφες μέρες! Μα απ' όλα περισσότερο όμως μου έκανε εντύπωση που δέχτηκε να ζωγραφίσει ό,τι του ζήτησα, χωρίς να με ρωτήσει τίποτα. Κι αλήθεια είναι... χωρίς τις δικές του ζωγραφιές, τώρα, δεν θα καταλάβαινα αν αυτά τα κουδουνίσματα προέρχονται από αρνάκια ή από κάποιους βόες που καταβροχθίζονται αλύπητα από μεγάλους ελέφαντες. Χμ! Πόσο είχε εκπλαγεί, όταν του είπα πως εγώ δεν θα δέσω ποτέ το αρνάκι μου. Μμ! Μάλλον δεν θα με πίστευε».

Ξαφνικά όμως το πρόσωπό του σκοτείνιασε σαν να τον είχε τυλίξει μια μελαγχολία ή κάποια σκέψη ανησυχητική.

«Καλύτερα έτσι» είπε.

Ο θόρυβος απ' τα κουδουνίσματα που ξεμάκραινε σιγά-σιγά, έσβησε εντελώς.

«Σκέψου, ένα απ' αυτά να έτρωγε το λουλούδι μου... Ευτυχώς που δεν το έφερα μαζί μου» μουρμούρισε με μια δόση ικανοποίησης και ανακούφισης μαζί.

Μα πριν καλά-καλά προφτάσει να αφουγκραστεί τα συναισθήματά του, βαρύς αχός που ερχόταν όλο και πιο κοντά, να... σαν ποδοβολητά αλόγων. Τώρα μπορούσε καλύτερα να διακρίνει. Τρόμαξε κι

αφού πρώτα έκλεισε βιαστικά το παράθυρο, περπάτησε πίσω από τον τοίχο και κρύφτηκε.

Σούσουρο έγινε στα πρώτα καθίσματα της αίθουσας. Κάποιοι διαμαρτύρονταν, χειρονομούσαν. Μια γυναίκα είπε να κάνουν ησυχία και να έχουν υπομονή. Ένας γέροντας σηκώθηκε και τους κοίταξε αμίλητος. Η φυσιογνωμία του κουρασμένη. Στεκόταν όρθιος όμως, στητός. Δεν έμοιαζε λιωμένος απ' τα χρόνια. Μόνο τα ράσα του ήταν μπαλωμένα και φαγωμένα απ' τους καιρούς που κουβαλούσαν πάνω τους. Για μια στιγμή έγινε σιωπή.

«Και τί πετυχαίνετε με τις φωνές;» γύρισε και τους είπε.

«Άσε μας παπά, να έχεις την ησυχία σου» αντέδρασε ένας ψηλός, γεροδεμένος άντρας που πρωτοστατούσε στη φασαρία.

«Θαρρείς πως σε φοβούμαι;» του αποκρίθηκε ο γέροντας ορθά-κοφτά κι ο παλικάράς δεν μίλησε πάλι, παρά κάθισε στη καρέκλα του κι ανταριαζόταν.

«Έχε χάρη που είσαι παπάς!» σιγοψιθύρισε μέσα απ' τις μουστάκες του.

Η γυναίκα έσκυψε στο πλάι του και κάτι του μίλησε στ' αυτί που δεν ακούστηκε. Εκείνος σαν να ηρέμησε. Ο παπάς ανέβηκε τα σκαλοπάτια και πήγε να τρυπώσει πίσω απ' την αυλαία που στο μεταξύ είχε πέσει.

«Πού πας γέροντα; Δεν είναι ακόμα η ώρα σου» του φώναξε, μαλακά αυτή τη φορά, ο άντρας.

«Πρέπει να φύγω. Ετούτο το παιδί μήνυμα απ' το Θεό φέρνει. Δεν θα τ' αφήσω να χαθεί!».

«Δεν ξέρω αν είναι του Θεού παιδί ή του διαόλου εγγόνι!» έμπηξε μια φωνή ο μουστακαλής «μα ένα ξέρω να σου πω! Αν ήταν να έρθει η ώρα σου, θα στο είχε ειπωμένο αλλιώςτικα ο Θεός».

Κοντοστάθηκε για λίγο ο παπάς. Σκέφτηκε πριν απκριθεί. Έγειρε λίγο το κεφάλι του και ξάφνου στάθηκε πάλι περήφανος, σαν να κορδωνόταν.

«Άκου να δεις και του λόγου σου κι ας μη ξέρω τ' όνομά σου παλικαρά. Έμαθα να ανοίγω δρόμους στη ζωή. Να περιπλανιέμαι κυνηγημένος. Να ζητιανεύω, ναι... την Αγάπη! Να σκύβω εγώ στο φόβο... δεν έμαθα. Κι αν είναι ετούτη η ώρα μου... καλώς τα δεχτήκαμε! Άντε! Γειά τώρα... και στην ευχή του Θεού να πας. Εγώ πάω τώρα να την συναντήσω. Χρόνους πολλούς τη γυρεύω!» είπε και χάθηκε.

Σκοτείνιασε το στερέωμα. Τα ποδοβολητά ξεμακραίνανε τώρα. Έφυγε ο παλικαράς, η γυναίκα, και μερικοί ακόμα μαζί τους. Τρυπώσανε από άλλη πύλη. Δεν τον πήραν από πίσω.

Ανέβηκε ο παπάς με τα σκισμένα ρούχα στην σκηνή. Πέρασε κάμποση ώρα. Ίδιο το σκηνικό, όπως και πρώτα. Ο μισογκρεμισμένος τοίχος, το παραθύρι που έστεκε καλά και σιγαλιά από κάτω. Τώρα όμως η θάλασσα είχε γαληνέψει. Η μέρα φώτιζε κι όλα ήταν ήσυχα στη φύση.

«Ε! Νέε μου! Πού κρύβεσαι;» φώναξε ο γέροντας.

«Εδώ! Εδώ είμαι» ακούστηκε ο Μικρός Πρίγκιπας και ξεπρόβαλε πίσω απ' το τοίχο.

«Σκιάχτηκες τους καρβιλάρηδες;» ρώτησε ο παπάς.

«Φοβήθηκα λιγάκι! Ποιοί ήταν αυτοί; Τί θέλουνε;»

«Τέρατα, κυνηγοί! Αναθεματισμένοι! Δεν σβήνουν στους χρόνους, μονάχα θεριεύουν. Λες και τους ταΐζει αίμα ο κόσμος κι εκεί που λες: ανάσανα... προβάλλουνε πάλι. Προύχοντες κι εξουσίες. Παναγιώταροι και Τούρκοι. Θύματα και θύτες που άλλο δεν ξέρουν παρά το φόβο και το μαστίγιο».

«Κι εσύ ποιός είσαι; Και πού τους ξέρεις;»

«Είμαι ο παπά-Φώτης και γυρίζω καιρό σε τούτα τα μέρη. Πάλεψα για θάνατο μαζί τους. Νίκησα, έχασα, μα πάντα θα παλεύω. Πότε μένω και παλεύω, πότε φεύγω και παλεύω! Το πάλεμα γίνεται παντού. Δεν έχει τόπο. Μεταξύ μας, το πιο πολύ φεύγω όμως...»

«Και τί θέλουν;» διέκοψε το συλλογισμό του γέροντα ο Μικρός Πρίγκιπας.

«Προσκύνημα! Να σκύβεις, να δηλώνεις υπακοή, να κάνεις ό,τι σε προστάζουν. Α! Πότε-πότε να φιλάς και το χέρι του δεσπότη! Να λες ευχαριστώ που σου κάνουνε τη χάρη και σ' ανέχονται ανάμεσα στα πόδια τους!»

«Δεν καταλαβαίνω παπά μου. Γιατί να τα κάνουν όλα αυτά;»

«Γιατί είναι πολλοί οι προσκυνημένοι κι έχουνε μάθει έτσι. Λυγάνε στους φόβους και λένε... έχει ο

Θεός! Αλήθεια είναι! Έχει ο μέσα τους Θεός. Πάντα έχει αυτός αλλά δεν θέλουνε να το παραδεχτούνε και λένε... έχει ο απ' έξω, ο υπεράνω, αυτός που δεν μπορεί ποτέ να δώσει, αν δεν σηκωθεί ο μέσα να γυρέψει και να παλέψει. Άμα τη ζητιανεύεις, ποτέ δεν θα τη βρεις!»

«Ποιά;»

«Τη σωτηρία!».

«Μα εγώ δεν γυρεύω τη σωτηρία!».

«Και τότε; Τί ζητάς εδώ του λόγου σου;»

«Εγώ ταξιδεύω, γνωρίζω τους κόσμους, ψάχνω για φίλους και κάνω μερικούς. Εδώ μ' έφεραν τα σύννεφα. Μου είπαν μια ιστορία που με συγκίνησε πολύ κι ήρθα για να δω από κοντά. Εδώ στο σύνορο είπα, θα κάνω μια στάση πριν κατέβω στη γη, να δω αν ισχύουν όσα μου είπε το σύννεφο. Γιατί αν ισχύουν μπορεί και να καταφέρω να σώσω το τριαντάφυλλο μου. Πώς να στο πω να με καταλάβεις;

«Μίλα! Μίλα ελεύθερα. Τί φοβάσαι; Πριν από καιρό έτυχε να βρεθώ κι εγώ σε μια τέτοια θέση. Ήθελα να γλιτώσω τους ανθρώπους μου απ' το θανατικό κι από την πείνα. Κάψανε, σφάξανε οι Τούρκοι! Δεν χόρταιναν το αίμα! Αναγκαστήκαμε να ξεσπιτωθούμε. Γυρεύαμε σαν ζητιάνοι μια γωνιά να ξαναχτίσουμε τα σπιτικά μας. Άααχ!» αναστέναξε ο παπά Φώτης και γύρισε το βλέμμα κατά τον ουρανό.

«Συγχώραμε θεέ μου! Εμείς που σηκώσαμε το κεφάλι στον ξένο, βρήκαμε το μπελά μας από τα

ίδια τα αδέρφια μας. Θα στιγματίζονταν όσοι μας μιλούσαν! Έτσι λέγανε! Ω..! Πόσα ψέματα είπανε! Πως είμαστε λεπροί και τάχα θα κολλούσανε όλες τις αρρώστιες του κόσμου έτσι και μας σίμωναν. Έπειτα βγάλανε εντολή να μη μας πλησιάζει, να μη μας μιλά, να μη μας βοηθάει κανένας. Τί να κάνουμε; Πιάσαμε τις σπηλιές της Σαρακήνας να πεθάνουμε με αξιοπρέπεια και ζωντανία! Να κάνουμε σπίτια από την πέτρα. Να αρχίσουμε μια νέα ζωή στους βράχους. Οι βράχοι σπίτια φτιάχνουν... ψωμί όμως; Δεν γίνονται! Συγχώραμε πάλι θε μου! Πάνε τα θαύματα εκείνα τα παλιά. Τώρα δεν έχει θαύματα. Μα άλλο λέγαμε! Είπες... καλά άκουσα; Θέλεις να σώσεις το τριαντάφυλλο σου; Ένα λουλούδι δηλαδή;»

«Το μοναδικό μου λουλούδι. Το τριαντάφυλλό μου».

«Μόνο αυτό υπάρχει δηλαδή;»

«Μόνο για αυτό υπάρχω στη ζωή. Αν χαθεί, θα χαθώ κι εγώ μαζί του. Πώς να στο εξηγήσω;»

«Με λόγια! Σ' ακούω».

«Ό,τι γίνεται σε ετούτο τον κόσμο επηρεάζει και τ' άστρο μου. Αυτή είναι η αλήθεια αφού θέλεις να στα πω όλα. Αλλά συμβαίνει και το ανάποδο. Ό,τι γίνεται στον δικό μου πλανήτη έχει το αντίκτυπό του κι εδώ».

«Ό,τι γίνεται εδώ το ξέρω καλά! Έξω από εδώ, ομολογώ, δεν έχω γνώση».

«Στον δικό μου πλανήτη δεν φυτρώνει τίποτα πλέον. Το χώμα σώθηκε. Η γη έμεινε στέρφα.

Παλιότερα περνούσαν διάφοροι και στα ταξίδια τους έφερναν και μια χούφτα χώμα. Αυτό έφτανε για αρκετό καιρό. Ύστερα σταμάτησαν τα ταξίδια. Δεν ήξερα τι είχε συμβεί. Λες κι έπαψαν οι ταξιδιώτες τις αναζητήσεις και τις αποστολές. Σαν κάποιος να τους εμπόδιζε να φτάσουν σε εμένα. Έτσι δεν υπήρχε άλλη λύση. Έπρεπε να το κάνω μόνος μου. Είχα ξανάρθει και παλιότερα βέβαια. Εδώ στη γη έβρισκα πάντα αυτό που χρειαζόμουν. Πολλές φορές κουραζόμουν από το ταξίδι και στεκόμουν για λίγο να ξαποστάσω. Έτσι έμαθα κι εσάς, τους ανθρώπους αυτού του τόπου. Δεν σταματούσα ποτέ το ταξίδι όμως. Εσείς δεν ξέρω τι πάθατε και σταματήσατε!».

«Τί θες να πεις; Μίλα ξεκάθαρα».

«Το χώμα, στον πλανήτη μου, έπαψε να δίνει τροφή και το τριαντάφυλλο μου μαραίνεται. Αν αυτό συνεχιστεί θα πεθάνει. Και τότε ο αστερισμός μου θα χαθεί. Κι άλλα πολλά αστέρια θα σβήσουν. Μα πιο πολύ με νοιάζει για το τριαντάφυλλο μου γιατί αν σβήσει αυτό... ε τότε πάει! Όλα θα χαθούν μαζί του κι εγώ δεν θ' αντέξω. Αν δεν καταφέρω να πάω το καινούργιο χώμα στο άστρο μου, θα γίνει μεγάλο κακό!»

«Από ένα τριαντάφυλλο δηλαδή κρέμεται η ισορροπία του κόσμου;» είπε τρομαγμένος ο παπά-Φώτης.

«Απ' το δικό μου τριαντάφυλλο. Κι από το χώμα που έχει ανάγκη, για να τραφεί».

«Σκύψε να πάρεις τότε. Χώμα πατούμε!».

«Δεν γίνεται!».

«Γιατί;»

«Γιατί πρέπει να είναι ποτισμένο στους χυμούς του νου, στου κορμιού τον ιδρώτα, στη θάλασσα μιας ψυχής ταξιδεύτρας. Αλλιώς δεν θα προσφέρει τίποτα».

«Τί να πω; Με έχεις ξαφνιάσει. Πολλά έχω δει. Πολλά έχω ακούσει μέχρι σήμερα. Τέτοιο πράγμα, πρώτη φορά όμως. Μου φαίνεται όμως πως λες την αλήθεια. Αλλά και να μην είναι έτσι... πάλι! Μεγάλο χρέος κουβαλάς! Και μπήκες μονάχος σε τέτοιο μπελά για όλους μας; Εσύ μικρέ μου έχεις κερδίσει από τώρα την βασιλεία των ουρανών!».

«Τί να σου πω;» είπε ο Μικρός Πρίγκιπας κοιτάζοντας τον παπά με κάποια έκπληξη «... γνώρισα πολλούς βασιλιάδες μέχρι σήμερα. Άλλους πλούσιους και ματαιόδοξους, άλλους φτωχούς μα σοφούς, κάποιους εγωιστές και ψεύτες και κάποιους πρόθυμους να θυσιάστουν, πρώτοι αυτοί, για τους κατοίκους της χώρας τους. Πουθενά δεν άκουσα όμως για βασιλιάδες όλου του ουρανού! Αν υπάρχει και τέτοιος, ίσως κάποτε να τον συναντήσω. Πολύ θα το ήθελα! Πάντως παλιότερα που είχα έρθει στη γη μου μίλησε ένας άνθρωπος που ήταν βασιλιάς του εαυτού του. Τότε κι εγώ πίστεψα πως όλοι οι άνθρωποι ήταν μικροί βασιλιάδες αλλά τώρα δεν ξέρω!».

«Πώς σε λένε νέε μου;»

«Είμαι ο Μικρός Πρίγκιπας. Έτσι με φωνάζουν όσοι με ξέρουν».

«Αρχοντόπουλο είσαι; Σαν τον Μιχελή; Άγιο τ' όνομα του! Μας χάρισε το βίός του, να ζήσει ο πεινασμένος κι ο κυνηγημένος, κι αυτοί τον έβγαλαν τρελό!».

«Δεν την ξέρω αυτή την ιστορία. Να μου τη πεις όμως. Θέλω να τη μάθω. Όσο για τ' όνομα μου, μη σε γελάει! Ταπεινή είναι η καταγωγή μου όπως και κάθε ανθρώπου.»

«Πούθε κρατά η σκούφια σου;»

«Δεν έχω μόνιμο τόπο.»

«Σαν και μας κι εσύ! Πρόσφυγας στην πατρίδα σου!».

«Μόνη μου πατρίδα το ταξίδι».

«Και τ' άστρο σου;»

«Σπιτικό κι οικογένεια! Αυτό είναι το άστρο μου! Μα χωρίς το ταξίδι τίποτα από όλα αυτά δεν θα ζούσε. Μήτε το τριαντάφυλλό μου!».

«Μεγάλη κουβέντα. Θαρρείς κάτι μου θυμίζει! Μμ! Ναι, θυμήθηκα. Ένας λόγιος τα έγραψε αυτά. Τον είπαν πολυλογά, φλύαρο και υπερφίαλο, γιατί τόλμησε να πει όσα οι άνθρωποι κρύβουν, για να περνιούνται τάχατες για σπουδαίοι. Μάλιστα μερικοί που καμώνονται πως όλα τα ξέρουν, λένε πως δεν έχει νόημα να κοιτάξει κανείς τις δικές του σελίδες, γιατί είναι, λέει... ξεπερασμένος! Ξεπερασμένος, αυτός που είπε πως ο άνθρωπος είναι πάνω απ' τις πατρίδες! Δεν ταιριάζει με τα χνώτα τους βλέπεις! Δεν είναι του σιναφιού τους!» ακούστηκε αγριεμένη τώρα η φωνή του παπά-Φώτη.

Πήρε μιαν ανάσα και συνέχισε.

«Τί τα θες; Πάντως κι εμείς εδώ που τα λέμε, από κάποιο τόπο ερχόμαστε αλλά σαν ξένοι ζούμε. Όλοι από κάπου έρχονται κι όλοι από κάπου φεύγουν. Δανεικές είναι κι οι πατρίδες. Μέσα μας ζούνε! Αλλάζουνε στους χρόνους και τις εποχές. Μα θαρρώ πως χάνει το δρόμο του στο ταξίδι όποιος δεν ξέρει από που έρχεται. Εδώ στην Κρήτη το μάθαμε καλά αυτό. Όπου τα κόκκαλα των προγόνων μας, εκεί κι η πατρίδα μας. Δεν αποκρίθηκες όμως. Αρχοντόπουλο είσαι κι έχεις τέτοιο όνομα;»

«Την αρχοντιά παπά-Φώτη μου, μάλλον δεν τη βρίσκεις στα ονόματα! Έτσι δεν είναι;»

«Δεν έχεις κι άδικο! Είδα και τους αρχόντους!» είπε ειρωνικά. «Φαί και κοιλιές παραγεμισμένες κόπρανα. Η δικιά τους κοιλιά να γεμίζει κι από δω παν κι οι άλλοι. Ζώα! Τί ζώα; Θηρία ανήμερα! Ίδιοι μια ζωή» φώναξε ο παπάς κι άξαφνα ταραχτηκε, έχασε το χρώμα του κι άρχισε να κοιτάζει φοβισμένος τριγύρω.

«Τί τα θες; Με τις φωνές που κάνω θα μας βρούνε και πάλι. Χίλιες φορές να έμενα στις σπηλιές της Σαρακήνας... κι ας ερχόταν κι ο Τούρκος, κι ο Έλληνας μαζί... κι ας μας σφάζανε... ν' αφήναμε τον κόσμο! Κουράστηκα να τρέχω!».

«Και τί θα είχες τότε να μου πεις παπά-Φώτη;»

«Θα μίλαγε η πράξη».

«Και ποιός θα τη διηγούνταν;»

«Ο Νίκος!».

«Ποιος Νίκος;»

«Ο λόγιος που σου έλεγα, ο Καζαντζάκης!».

«Και πού είναι αυτός;»

«Θες να τον γνωρίσεις;»

«Ίσως αυτόν να ψάχνω. Πού τον ανταμώνεις;»

«Έλα. Θα σε πάω! Να ξέρεις... κανείς άλλος δεν μπορεί να σε πάει εκεί, εκτός από όσους γίνηκαν παιδιά του. Κανείς άλλος δεν ξέρει που είναι στα αλήθεια θαμμένος. Θαμμένος... αλλά τόσο ζωντανός».

«Θαμμένος εννοείς σε τάφο;»

«Ναι! Σκιάζεσαι;»

«Όχι... δεν φοβάμαι. Αλλά πες μου... σε τάφο θα πάμε;»

«Στη πηγή της ζωής! Εκεί που μονάχα εμείς μπορούμε να σε οδηγήσουμε γιατί είμαστε τα δικά του τα παιδιά, ταμένα να ζούμε στους αιώνες, αθάνατοι. Οι χάρτες κι οι διαδρομές κρύβονται βαθιά στις ψυχές μας. Ένα κομμάτι έχω εγώ, ένα κομμάτι κάποιος άλλος. Ενώνουμε τα κομμάτια και βρίσκουμε το δρόμο, ακόμα κι αν χρειαστεί να χωριστούμε και να ακολουθήσουμε διαφορετικές πορείες. Πρέπει να ξεγελάσουμε τους Τούρκους που τον φυλάνε χωρίς σταματημό. Βλέπεις... αυτός είναι ο σταθμός σου σε τούτο το ταξίδι. Ένα ταξίδι που... άκουσε καλά τι θα σου πω. Δεν τελειώνει ποτέ!

«Είναι μακριά παπά-Φώτη;»

«Όχι!».

«Άρα; Είναι κοντά;»

«Όχι!».

«Πού είναι τότε;»

«Στο σύνορο».

«Δεν καταλαβαίνω!».

«Θα δεις... έχε μου εμπιστοσύνη. Κι όσο πορευόμαστε, πες μου και καμιά ιστορία. Να... πες μου την ιστορία που λες πως σε συγκίνησε και σε έκανε να έρθεις κατά δω. Σήκω το σακίδιο και πάμε το δρόμο. Άντε... λέγε μου. Σ' ακούω!».